

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

La decadència staliniana

Nosaltres hem estat, a tothora, els primers convençuts que la política de baixa estofa, si bé és capaç de guanyar-nos una popularitat llampec, a fi de comptes no pot pas més que embrutar a qui la practiqui.

Aquest és el cas del stalinisme. De bell antuvi, semblà engolir-s'ho tot: Sindicats, Partits i càrrecs. La seva vida i miracles ha trobat el desinflament que nosaltres havíem previst.

Obrien massa la boca, menjaven molt i, avui, no poden parir.

Sense exagerar, afirmarem que no ha guanyat per medicines.

La tàctica absorcionista que aplicaren l'any passat en la unificació juvenil, comença a rendir adversitats insospitades.

La dictadura automàtica de capitell que constitueix el règim orgànic del comunisme oficial, ha topat a casa nostra amb el caràcter autònom dels joves marxistes, que no s'avenen a refrendar amb un simple cop de cap les consignes cuinades al marge de la voluntat lliure.

Ultra els centenars de militants que, individualment, s'han apartat de les Joventuts Unificades, podem esmentar les protestes que orgànicament han fet patents, les dues Federacions més fortes de l'Espanya lleial: Astúries i Llevant. La primera, fonamentant-se en el confusionalisme ideològic i tàctic del comunisme oficial; la segona, en la seva manca absoluta de democràcia interna.

La reacció contra el comunisme oficial, no s'ha pas limitat al camp juvenil.

Ací tenim, per exemple, "Claridad". És de general coneixement que el periòdic largocaballerista, fou un dels més entusiastes impulsors de la unificació juvenil marxista i de la unitat d'acció amb el Partit Comunista. Avui, "Claridad" s'ha cregut, també, en el deure de cantar les clares a la III Internacional.

El portantveu del President del Consell, que havia coquetejat tant amb Pepe Díaz, senbla haver-se donat compte que anava per mal camí. En nom de la cordialitat, el comunisme oficial es disposava a pescar-li la direcció de la U.G.T.

"Estamos consumiendo nuestra paciencia frente a las críticas malévolas que contra los hombres del Partido Socialista vienen realizando, en ocasiones de una manera alevosa y en otras hipócritamente, los órganos y agitadores del Partido Comunista". Són paraules de "Adelante", portantveu personal de Largo Caballero, a la regió valenciana.

Un altre símptoma de la contraofensiva anti-stalinista, la tenim en la votació dels representants ugetistes per al Consell Municipal madrileny. El comunisme oficial creia arrancar-ne un bon tall i s'ha quedat com el gall de Morón.

No abarca solament la reacció les zones ex-simpatitzants, decebudes i desenganyades per les pràctiques del comunisme oficial.

Cal destacar que on ha estat i és més ferrenya l'oposició als aprenents stalinians, és en la C.N.T.

Les acusacions del diari confederal madrileny han revelat fins a quin grau la III Internacional preté fer-se mestressa de tot quant es proposa.

Cazorla, un bon deixeble de Martínez Anido, és el prototipus perfecte de la carnisseria oficial. La ràpida dissolució de la Junta de Defensa ha obert a dues causes fonamentals: 1.ª, la necessitat de tallar en sec l'imperialisme sanguinari dels stalinians, i 2.ª, la necessitat de tirar terra damunt l'afer de l'inquisidor Cazorla.

Una vegada més, els judicis del P.O.U.M. es veuen confirmats pels esdeveniments posteriors.

Quan les víctimes érem solament nosaltres, qui més qui menys, (salvant l'honrosa excepció de la Confederació Nacional del Treball), féu l'acta als promotors de la repressió.

L'experiència, potser ens lliuri, de les males companyies.

GUIO

Ossorio i Gallardo o "la jurisdicción"

Ossorio i Gallardo ha estat sempre un home pintoresc. Recordem la seva devoció per la Monarquia sin rey?

Avui, és el nostre ambaixador a Bruselas. Un de tants absents amb missió especial.

A l'estranger, es dedica a fer la mitja rialleta a la burgesia internacional per tal decidir-la a favor nostre.

El Govern de València, en nomenar-lo ambaixador, se les donà de viu. "Ossorio y Gallardo és

conservador i és catòlic. Ningú millor que ell per demostrar a les potències democràtiques que la Revolució espanyola és un mite". Heus, ací, el raonament probable del se nyor Alvarez del Vayo.

L'illustre campió de la jurisdicción, preté fer honor a l'encàrrec, manipulant silogismes de "leguleyo".

Vegeu si no.

"La meitat d'Espanya és sindicalista i l'altra meitat, marxista. És així que una meitat no podrà pas menjar-se l'altra meitat. Conclusió. Ni socialisme ni anarquisme: República parlamentària, constitucional i burgesa". Heus, ací, les seves declaracions.

La tesi és, naturalment, una innocentada.

Ve a dir poc més o menys: els obrers són els amos d'Espanya; però com que no s'entendran, no hi haurà altre remei que entregar el poder als burgesos.

Ossorio y Gallardo està massa gras per endossar semblants pildoles a l'imperialisme democràtic.

Tant França com Anglaterra fan lullet a Ossorio y Gallardo, tot dient-li: "Ca, home, ca! Tu ens estàs donant gat per llebre".

I el més lamentable és el confusionalisme perillós que injectem al proletariat internacional.

M. M.

Les J. S. U. no es regeixen democràticament

Heus ací la carta en la qual el camarada Gregori Martínez, Secretari General de la Comissió Executiva Provincial de València de la J. S. U. renuncia a formar part del Comitè Nacional de les J. S. U., per no haver estat designat democràticament.

València, 30 de marzo de 1937.

Comarero Santiago Carrillo, Secretario general de las J. S. U.

Estimado camarada: Habiendo recibido dos cartas tuyas, en las que se me designa con la denominación de miembro del Comité Nacional de las Juventudes Socialistas Unificadas, he de manifestarte que, reiterando el criterio sustentado por mí en la Conferencia Nacional, celebrada en Valencia, no puedo aceptar dicho cargo, si para desempeñarlo no me eligen los militantes de la región que deba representar, y como esta condición, fundamental a mi entender, en la estructura de nuestra organización, basada en la democracia interna no se ha dado al designar el Comité Nacional, yo no puedo considerarme miembro del mismo.

Tuyo y de la causa juvenil,
J. Gregori Martínez.

El feixisme i el reformisme coincideixen en un punt: evitar per tots els mitjans el triomf de la revolució proletària.

Preguntem als responsables de l'Hospital de Girona:

Creuen que ens trobem abans o després del 19 de juliol?

Es tolerable que es refusi unes noies que fa vuit mesos (vuit mesos!) que hi treballen per acceptar unes senyorettes «batxilleres», carcundes, que fa vuit dies coquetegen per les sales de l'Hospital?

On eren aquestes flamants «batxilleres», el mes d'agost, quan aquelles ingressaren a l'Hospital, per començar les pràctiques sanitàries i ajudar els germans ferits en la lluita contra el feixisme?

Les seccions femenines de tots els partits tenen el deure de desemmascarar els culpables i posar-los en evidència.

Tinguem en compte una cosa: les noies suspeses són minyones, treballadores de fàbrica i filles de treballadors. Perquè ho són, s'oferiren des dels primers dies per a una tan humanitària labor.

Les altres, filles de la reacció, amagades als cataus de casa seva quan les jornades de juliol, són conegudes de totom pels casquets tradicionalistes que lluien en quantes ocasions tingueren.

Treure les monges per posar-hi FILLES DE MARIA, és enganyar els malalts i el Poble de Girona.

Són les filles dels explotats les úniques que tenen dret a cuidar els nostres germans.

Esperem una justa reparació.

«Cal esclafar els enemics de fora i de dins, adhuc els que s'amaguen amb un carnet sindicals».

Contra el confusionalisme de les J. S. U.

Publiquem a continuació una interessant carta dirigida pel camarada Rafael Fernández, secretari general de la Federació Provincial d'Astúries de les Joventuts Socialistes Unificades, a Santiago Carrillo.

València, 30 de marzo de 1937.

A Santiago Carrillo. Presente.

Estimado amigo y compañero: Adjunto te mando una carta, por conducto de la Provincial de Valencia, por ignorar vuestro actual domicilio, renunciando al puesto que la Conferencia Nacional me reservó en el Comité Nacional.

Limito en ella la fundamentación de mi renuncia en el procedimiento seguido para la elección de Comité Nacional, en tanto no llegue a Asturias, para donde salgo inmediatamente, y pueda aclarar, con la Delegación que en representación nuestra asistió a la Conferencia, algunas posiciones por ellas sostenidas y algunas visitas que en compañía tuya hicieron.

Asturias, no sólo su Ejecutiva, sino la totalidad de los militantes en la Provincial, tendrá que tratar y decidir muy en breve acerca de «la nueva línea» de la Federación Nacional de las Juventudes Socialistas Unificadas, que, al paso que llevamos, será todo, menos marxista.

En su día, espero que la Ejecutiva Nacional nos explicará las causas y fundamento tenido para colocar en los carnets de la Federación y en los carteles anunciadores del acto que celebraréis el día 1 de abril, el distintivo de la I. J. C. Por un lado, afectos, a lo que parece, a una Internacional Comunista; por el otro, haciendo llamamientos para que toda la Juventud, sin reparar en el pensamiento que tenga, venga a nuestras filas.

Es de lamentar que aquella lucha tenaz para radicalizar al Partido Socialista y a las Juventudes Socialistas, se haya convertido, desde la dirección de las J. S. U., en la política de la absorción y el confusionalismo.

En fin, camarada Carrillo, yo haré lo posible por evitar nuevas lamentaciones de que no atiende debidamente a la Federación, por cumplir con otros puestos para los que me designaron las Juventudes. Desde hoy, y para evitar que nuestras organizaciones se salgan de la trayectoria marxista, emplearé la totalidad del tiempo en la orientación de las Juventudes Asturianas.

Tuyo en el marxismo leninismo, Rafael Fernández.»

Al poble obrer

Es a aquest poble que encara no té les llagues closes de les fuetades del temps de la barbàrie primorri-verista, aquest poble que per la constant opressió del burgès, l'obrer ha estat durant llarg període esclavitzat i que avui sent l'anhel i a l'ensèms té l'ocasió, de deslligar-se de les cadenes insuportables d'ahir, és a aquest poble, al proletariat enter, a qui jo m'adreço, per dir-li: Poble obrer, avui que sembla que comences a respirar una guspira de llibertat; avui, que el teu opressor de tota la vida, aquell indigne burgès que abans et passava pel costat i et mirava amb menyspreu, et girava la seva mirada fàridora per no mirar-te la teva honrada cara, que no et saludava perquè, segons ell, era una humiliació, i que ara, amb tota la seva hipocresia, no repara a posar-se junt amb tu, que no vacilla ni té vergonya per dir-te company, que es barreja, que escolta i conversa amb tu i que vol encobrir amb les seves paraules, que són avui suaus i humils, les injúries i canallades comeses contra tu anteriorment; aquest burgès que comença a donar-se compte del fracàs del seu aliat, el feixisme, i per això vol donar-te la seva mà, i vol anar del braç amb tu; poble treballador, que avui encara hi ets a temps li facis justícia, li demanis compte dels seus actes d'ahir, dels constants atropells, de les teves persecucions i de totes les mil-i-una injustícies que no fa molt amb remarcats egoisme contra tu cometia. ¡Poble!... Creus tu que aquest, avui, pot ésser-te un lleial company? Fes voltar una mica la teva clepsa, fes honor els teus coneixements i la resposta no serà dup-tosa. Contestaràs amb un ¡no! unànim i sec sortit de la teva gorja amb to de revanxa.

Ja que no reconeixes que no és un company digne del teu braç, segueix-lo d'aprop les seves petjades, inspecciona-li tots els seus actes,

mesura-li les seves paraules que tenen encara un accent d'orgull i remarca especialment les seves amistats, puix que aquest és encara que no ho sembli, un teu enemic, és un simpatitzant del règim del traïdor Franco, i no en treuries cap profit, d'avui atendre'l i tenir-li consideracions, que demà si dissortadament pogués ésser-li possible imposar el seu podrit règim, no t'agrairia i les seves urpes verinoses se't clavarien de nou sobre tu per escanyolir-te.

Amb això, avui, que aquest per dissort ha conseguit infiltrar-se dintre les nostres rengles sindicals i que, encobert pel reformisme, sembla que vol aixecar de nou la seva testa, no l'hi deixis lograr; allunya'l del teu costat; fes igual que les pedregades amb les plantes. Tu les veuràs l'estiu, després de ploure, que resten ufanes i mostren amb orgull el seu brot; i és llavors que ve la pedregada i les aixafa i les deixa de nou humiliades. Tu, poble tens de fer igual. Quant vegis que el teu botxi d'ahir, sembla que vulgui imposar-se de nou, sigui a temps a tallar-li la seva hipocresia i el seu cinisme.

Si no ho fas així, malauradament el dia de demà, tornaràs a palpar les tristes conseqüències de la teva falta d'energia d'avui.

¡Poble! Són aquests els anhels d'aquests teus germans que lluiten a la vanguardia, que donen llur pit a les bales i que no els hi fa res sacrificar llurs il·lusions de jove, mentre veiem que tu a la reraguarda compleixes amb el teu deure i imposes la teva força que és la voluntat del veritable poble. Res més, poble. Sols una consigna.

Desperta't i sempre alerta!
Visca la unió del proletariat revolucionari!
Visca la Revolució Social!
J. Solé Omàtoll

Bellestar (Front d'Osca) Avancadilles del riu Elumen.

Solidaridad Obrera

El terrorisme polític en funcions

Con la repetición de nuevos casos de terrorismo político, se va perfilando el convencimiento de que los organismos "chequistas" descubiertos recientemente en Madrid, y cuyo principal responsable — mejor irresponsable — era el consejero de Orden Público Cazorla, están directamente ligados entre sí, con otros centros de la misma índole, que actúan bajo el designio de una sola dirección, y con arreglo a un plan preconcebido de orden nacional.

EL TERROR "CHEQUISTA EN MURCIA

Y tan fundamentada era la gravedad de lo ocurrido, que el asunto ha pasado a jurisdicción de los Tribunales de Justicia, procediéndose a la detención del jefe de la "Checa" murciana, que, en unión de sus secuaces, militantes todos del Partido Comunista, esperan ahora a la cárcel el fallo popular de sus crímenes.

He aquí los puntos más esenciales del manifiesto que con motivo del descubrimiento de la organización "chequista" de Murcia, publicaron las Oficinas de Prensa y Propaganda del Comité Nacional de la C. N. T.

"Un día y otro día venía notándose en la capital, que en todos los tiempos ha sido feudo de la reacción y del caciquismo, la desaparición de ciudadanos, indiferentes unos, afectos al régimen otros, y de obreros enrolados en la C. N. T., los demás.

La seguridad personal de los ciudadanos estaba a merced de unos cuantos entes despreciables. La ruindad criminal de unos seres que, sobre sí cargan todas las lacras inmundas de un bárbaro pasado, se manifestaba a todas horas.

La inquietud, la zozobra, eran generales.

Nadie en Murcia se sentía seguro, por virtud del terror que día y noche sembraba la cuadrilla de bandoleros y secuestradores vulgares.

En las "alturas" había cómplices y quizás inductores de los secuestros y crímenes cometidos.

Hasta que un día, cuando la vida se hacía allí imposible, surge un grupo de valientes, de nobles hijos del pueblo, e investiga por su cuenta la causa de tal anomalía. Y lo han conseguido.

ORIGEN DEL "CHEQUISMO" MURCIANO

Nuestro fraternal colega "Cartagena Nueva", en uno de sus números recogidos por la Policía, publicaba la siguiente e interesante información:

"La Checa" comenzó a funcionar en tiempos que desempeñaba el cargo de gobernador civil de la provincia Luis Cabo Giorla.

La ofensiva de este Poncio, de triste memoria, contra los elementos técnicos de la organización confederal, obligó a ésta a fiscalizar su labor. Esto dió por resultado el descubrimiento de una "oficina" de torturas, sita en la calle del Trinquete. El jefe de la "Checa" era un comisario de Policía, que fué sustituido, más tarde, por Torrecillas, el ex-droguero, ensayista de tormentos.

A poco, la "Checa" comenzó a funcionar en la calle de la Frenaría. Como el jefe de la Policía no le mereciera plena confianza, mandó llamar de Cartagena al comisario Argimino quien se puso a sus inmediatas órdenes.

Así nació la "Checa" en Murcia.

RELATO DE UN TORTURADO

Nos vamos a remitir al Juzgado. En él encontraremos las declara-

ciones de varios de los torturados por estos inquisidores con carnet. Son muchas las víctimas. Por hoy nos vamos a limitar a transcribir las declaraciones de José María García Serrano.

Dice este camarada: "El día 12 de marzo, a las once de la mañana, se presentaron en la Tesorería de Hacienda, donde prestaba mis servicios, dos policías que me dijeron quedaba detenido para ACLARAR UNOS CONCEPTOS.

Me llevaron al Gobierno civil. Me hicieron pasar a un despacho situado en el principal, a la izquierda. En ese despacho me recibió, con la sonrisa en los labios, un tal Torrecillas, que me preguntó cómo me llamaba. Al darle mi nombre, me echó un brazo por el cuello y me dijo: "¡Hola, mi querido amigo Serrano! Pasa, pasa". Me introdujo en una habitación contigua a la en que me encontraba. En ella había un sillón. Torrecillas me miraba fijamente. De pronto, me dió un puñetazo en el pecho y me obligó a sentarme, diciéndome: "Siéntate ahí".

Nada más dijo. Luego, dirigiéndose a un joven que se hallaba ante una mesa sentado, entre dos teléfonos, le conminó. "Oye, trátele bien al chico. Si acaso se insolenta o se pone pesado, le das una patada en la trompa".

Marchó Torrecillas, dejándome frente al joven a quien le había dado la amable consigna. Ante mí desfilaron una serie de sujetos a quienes no conocía. Todos me miraban fijamente y todos me lanzaban al rostro los adjetivos más duros.

El que más se insolentó conmigo fué el secretario del gobernador, un tal Carpena, quien con un aire de chulo y de matón, luego de dirigir las frases más violentas y

(Segueix a la pàgina 2)

Fulletó de L'Espurna 67 - El Taló de Ferro

—Els Cent-Negres (1) estan en vies d'organització al Estats Units, va dir. Això no és més que un començament. D'altres en veurem. El Taló de Ferro s'engresca.

Així, el llibre del meu pare va quedar anihilat. Dels Cent-Negres teníem de sentir-ne parlar molt sovint d'aquell dia. De setmana en setmana les fulles socialistes es veieren privades dels mitjans de transport, i, en molts de casos, els Cent-Negres destruïren l'utilitat. Com es natural, els diaris de la contrada apoiaven la política de les classes dominadores, i la premsa socialista, perseguida i assassinada, fou calumniada i vilipendiada, mentrestant que els Cent-Negres eren presentats com a vertaders

(1) Els Cent-Negres eren unes colles de reaccionaris organitzats per l'autocràcia decadent en la Revolució Russa. (Recordem als nostres llegidors que el llibre de Jack London, *Veig la llum l'any 1907 i que per tant la present nota no pot referir-se a la Revolució Russa del 1907* — 30 — a d. T.). Aquests grups reaccionaris atacaven als revolucionaris; altrament, a un moment donat, desencadenaven darreries i destruïen les propietats per a donar lloc a que l'autocràcia tingués un pretexte per a fer intervenir els cossos.

patriotas i com a salvadors de la societat. Aquests informes falços eren tant convicents que alguns ministres del cult, fins i tot sincers, feren des de la trona l'elogi dels Cent-Negres, tot deplorant la necessitat que tenien de recórrer a la violència.

L'Història s'anava escrivint ràpidament. S'acostaven les eleccions de la tardor i l'Ernest havia estat designat pel partit socialista com a candidat al Congrés. Tenia moltes probabilitats d'ésser elegit. La vaga dels tramvies havia estat sabotjada, el mateix que la dels carreters que s'hi havien adherit. Aquestes dues derrotes havien estat desastroses per al treball organitzat. La Federació del Front de Mar, amb els seus aliats de l'Edificació, havien sostingut als carreters i tot l'andamiatge que s'havia anat estructurant va ensulsiar-se sense glòria i sense profit. La vaga fou sagnant. La policia, a cops de matracà va abatre un nombre força crescut de treballadors i la llista de morts va augmentar-se mercès a l'empleu d'una ametralladora.

En conseqüència els homes estaven pesombrosos amb les sangs alterades i amb sed de venjança. Batuts, en el terreny que ells mateixos havien escollit, estaven disposats a rescabalar-se en el terreny polític. Es mantenien en llur organització sindical, ço que els donava una força per la lluita electoral. L'Ernest, com més anava més probabilitats tenia d'èxit. No passava dia que una nova Unió no vingués a adherir-se als socialistes, i l'Ernest no va poder-se estar de riure el dia que s'assabentà de la col·laboració dels Auxiliars de Pompes Fúnebres i dels Plumadors de volàtils. Els treballadors s'anaven tornant guits. Mentres s'anaven agrupant, fells d'entusiasme en les reunions socialistes, s'anaven impermeabilitzant contra les astúcies dels vells polítics, els quals s'escanyaven generalment davant de sales buides, però de tant en tant se les tenien d'heure amb sales plenes de gom a gom que no els regatejaven els mals tractes fins al punt que més d'una vegada la policia havia tingut d'intervenir.

L'Història s'anava escrivint cada vegada més depressa. L'aire estava vibrant pels esdeveniments que esclataven o que era imminent que esclatessin. Tot el país entrava en un període de crisi (1), a causa precisament de la prosperitat de producció d'una sèrie d'anys, durant els quals esdevingué cada vegada més difícil de disposar al estranger de l'excés inconsumit. Les indústries reduïren la durada de les jornades de treball: moltes grans fàbriques estaven tancades en espera de poder-se desfer dels articles acumulats i per tot arreu els salaris eren disminuïts.

Una altra vaga molt important fou ofegada. Dos-cents mil mecànics, amb cinc-cents mil aliats de la metal·lúrgia, havien estat vençuts en el conflicte més sagnant que fins llavors s'hagués vist als Estats Units. Després de varies batalles en regla contra els

(1) Sota el règim capitalista, aquests períodes de crisi eren tan inevitables com absurds. La propietat engendrava sempre calamitats. La causa era, naturalment, l'excés de beneficis no consumits.